

A Trónörökös

Novella

Írta: Süveg Mihály

- A Nyugati pályaudvar következik. Átszállhatnak az ötös, nyolcas, kilences metróra, a hatos, huszonhatos, kilencvenegyes és százkilencvenegyes autóbuszokra, valamint a négyes és hatos villamosokra.

- Nagyapa! Gyere, siess! El fogunk késni!

- Jól van! Jól van! Neked még jók a lábaid!

- Nyugati pályaudvar. Az ajtók a baloldalon nyílnak.

Mint mindig, most is hatalmas tömeg tódult kifelé a járműből. Az idős férfi aggódva kapott a kilenc éves unokája keze után.

- Na, még csak az kéne, hogy elvesz nekem ebben a tömegben! Az anyád meg is ölne!

- Siessünk Nagyapa! Le fogjuk késni a siklót!

A tömeg nagy része szintén a siklók felé vette az útirányt. Az idős férfi bosszankodott egy sort, hogy lám, hiába az összes modern ketyere, ha tömegek szállják meg a pályaudvart, minden bedugul!

- A csudába! A siklónk negyed óra múlva indul! Ekkora tömegben nem fogjuk elérni!

- Már látom a kijáratot, Nagyapa!

- Csak maradj mellettem! Ilyenkor persze dugig van a gyorsáv is!

S, valóban! A „gyorsáv”, mely azt a célt szolgálta, hogy az emberek gyorsabban eljussanak a siklókhoz, most teljesen tele volt mindenféle, de főként ünneplőbe öltözött emberekkel. S, láthatóan mind egy irányba tartott.

- Na, végre! Kint vagyunk! Honnan is indul, Nagyapa?

- Honnan indulna? Természetesen az egyes pályáról. De elég, ha a tömeget követjük.

- Ez a rengeteg ember mind velünk jön?

- Gondolom igen.

Az idős úr és a kislány közben egyre beljebb nyomult a pályaudvar óriási csarnokában. Hatalmas tömeg mozgott itt minden nap, de ezen a napon különösen sokan voltak. De úgy tűnt, hogy erre a pályaudvar vezetősége is felkészült.

Ötméterenként díszegyenruhás csendőrök álltak a falaknál.

A tömeg egyébként fegyelmezett volt, már amennyire ilyen esetben ez elvárható.

- Nézd Nagyapa! Ferdeszemű bácsik fényképeznek!

- Biztos a pályaudvart és a siklókat fotózzák. Tudod, Kislányom, mostanában mindenki tőlünk lopkodja az ötleteket.

- Más helyeken is vannak siklók, nem?

- Azért nem túl sok helyen. A mi országunk, tudod, nagyon gazdag. Ezért vannak ilyen siklóink.

- Máshol milyenek a siklók?

- Máshol vonatnak hívják őket.

- Mi az a vonat, Nagyapa?

- Majd mutatok egyet fényképen. Mikor én fiatal voltam, még felénk is olyanok jártak.

- S, már akkor is olyan gyorsak voltak?

- Nem. Akkoriban még kicsit lassabban mentek. Akkoriban még minden kicsit lassabb volt. Nyugodtabb volt az élet...

- Nézd Nagyapa! Az ott a mi siklónk! Nézd! Más a színe, mint a többinek! Miért piros-fehér? A többi sötétkék színű.

- Mert a piros-fehér a Királyváros zászlójának a színe.

- Nézd, milyen hosszú!

- Persze, mert nagyon sokan akarnak jönni velünk.

- A Királyvárosba induló sikló nyolc perc múlva indul. Szólalt meg a pályaudvar egyik hangszórója.

- De jó! Még el fogjuk érni! Gyere Nagyapa!

- Várj egy kicsit. Érvényesítem a kártyáinkat.

Az idős férfi két plasztikkártyát húzott ki a kabátzsebéből és a siklóhoz vezető bejárat kártyapaneljéhez tartotta.

Egy pillanattal később egy női hang szólalt meg a panel felől: A kártya érvényes, jó utat!

- Köszönöm! - Mondta az idős férfi, bár tudta, hogy egy géphez szól. Hiába! Ő még régebbi korok gyermeke volt. Mondogatta is gyakran, hogy az ő idején még tiszteletudóbbak voltak az emberek. „Hiába, no, IX. István idejében még nem volt ilyen pergós az élet!”

- Gyere már Nagyapa, szálljunk be!

A kislány és az idős férfi tovább folyt a tömeggel és a sikló középső részén szálltak fel. A sikló utazótere tele volt mindenféle ünneplőbe és népviseletekbe öltözött emberrel. Láthatólag a kocsis utasai egy tájegységből érkeztek Budapestre, mert az öltözékük egyforma volt. Mindegyikük jobb karján vastag fekete karszalag volt.

- Szerencsénk van Nagyapa! Van még két hely!

- Ül le gyorsan!

Leültek egymással szemben. Az idős férfi mellett egy székely népviseletbe öltözött asszony ült, a kislány mellett pedig az asszony férje.

A székely férfi hirtelen fészkelődni kezdett, majd egy pipát húzott ki a kabátzsebéből.

- Na de János! - Mondta szigorú szemmel az asszony.

- Má' mé' ne?

- Már a másik siklón sem engedték! Gondolhatnád, hogy itt sem szabad!

A férfi morgolódva eltette a pipát.

- Nézd meg inkább a híreket! - Mondta az asszony.

- Indulunk, Nagyapa?

- Mindjárt.

- Milyen aranyos kislány! Hány éves? - Kérdezte az asszony.

- Kilenc. Az unokám.

- Már majdnem tíz vagyok! Mondta morcosan a kislány.

- S, hogy hívnak?

- Mutatkozz be szépen! - Mondta az idős férfi, mikor látta, hogy a kislány nem akar válaszolni.

- Emese.

- Milyen szép neved van! Maguk is oda jönnek? - Kérdezte az idős férfitől.

- Igen. A szülei már ott vannak. Az apja az Udvarnál dolgozik, itt Pesten. Ők már reggel felmentek. – Maguk honnan jöttek? A ruhájuk alapján azt mondanám, székelyek.

- No, oszt' aztán eltalálta az Úr! Mondta a székely férfi.

- Máramaros - szigetről jöttünk. - Mondta az asszony. – Mi is ahhoz a delegációhoz tartozunk, akik a megyénkől küldött földet hozzák.

- Nagy megtiszteltetés! – Mondta az idős férfi.

- Az osztán az! – Mondta velősen a székely férfi. – S, az Úrban kit tisztelhetünk?
- Bocsássanak meg! Még be sem mutatkoztam! Ádám Lajos vagyok. Nyugalmazott királyi főkertész.
- Tyű! Az áldóját! Engöm Ács Jánosnak hívnak. Ő meg a feleségem, Maris. – Mondta a székely férfi, és már nyújtotta is hatalmas, érdes kezét az idős férfinak. – Bányász vagyok a falunk közelében lévő aranybányában.
- Ez igen! Szép mestersége van önnek is!
- Szép, meg nehéz is.
- Jó messziről jöttek! A Királyság keleti határa.
- Igen! Ott lakunk a Kárpátok lábánál. – Mondta az asszony. – Járt már arrafelé az Úr?
- Igen. Még fiatal koromban, mikor még a kertészeti egyetemre jártam. Feladat volt, hogy bejárjuk a Magyar Királyság nagyobb tájegységeit, hogy megismerjük hazánk őshonos növényzetét.
- Oszt' tetszett az Úrnak Erdélyország?
- Csodaszép! Egy szelet a jó Isten lakhelyéből! Mint ahogy a Királyság többi része is! Csodaszép országban élünk!
- Bizony! – Mondta az asszony.
- Sokat utaztak? – Kérdezte az idős férfi.
- Hála Istennek, csak négy órát!
- Hogy jöttek?
- Siklóval. 15 éve végre teljesen kiépítették a határokig a légpárnás vasutat. Így már a Kárpátokból is van sikló Budapestre.
- Hol álltak meg?
- Máramaros-szigetről indultunk és csak Kolozsvárott, Nagyváradon és Debrecenben álltunk meg. Nagyváradon csatlakoztatták a Brassó és Temesvár felől érkező siklókat.
- Nagyapa! Indulunk! Indulunk!- Lelkendezett a kislány. – Mikorra érkezünk meg?
- Körülbelül 10-15 perc. Már, ha pontosak leszünk.
- Azt szokták mondani, hogy a magyar siklókhoz órát lehetne állítani!- Mondta az asszony.
- Reklám. Mosolygott az idős férfi. De azért jó kis gépek ezek. Nem véletlenül próbálják elcsábítani a mérnökeinket más országok. Mint az Észak-Amerikai Köztársaság és Svédország. Tudják a dolgukat. Én még emlékszem mikor itt is vonatok közlekedtek!
- Akkoriban kezdtük végrehajtani Teleki kancellár erdősítési törvényét.
- Jó ég! Ön már akkor is dolgozott? – Ámult az asszony.
- Nem vagyok már fiatal... - Mikor 1955-ben Teleki Pál grófot - az Isten nyugosztalja – negyedszer is kancellárrá választotta a nemzet, eléggé megfogyatkozott a Királyság faállománya a rengeteg építkezés miatt. Ezért törvényt fogadtatott el a parlamenttel és igen jelentős faültetés indult el. A Királyvárosban is akkor ültettek olyan sok fát.
- Kedves utasaink! – Szólalt meg a hangszóró a kocsis plafonjából. – Szeretettel köszöntjük önöket a Magyar Királyi Siklók Esztergomba induló járatán. Kérem, vegyék igénybe az utazás alatt portáljainkat. Kellemes utazást kíván önöknek az MKS!
- A sikló elindult és másodpercek alatt szédítő sebességre gyorsult fel.
- A kis Emese bámult kifelé az ablakon, de csak egybefüggő sárgásbarna szőnyeget látott, amelybe néhol még bele-bele folyt egy kis zöld árnyalat.
- Nagyapa! Nem látok semmit!
- Ezen nem csodálkozom. Ilyen nagy sebesség mellett. Meg aztán, még ha lassan is haladnánk, csak levelét lehullató erdőket látnál, így november táján.
- Nagyapád jó munkát végzett az elmúlt ötven évben. - Mondta nevetve az asszony.

- Várj csak! Bekapcsolom neked a portált! Hátha van rajta mese is.

- A Dr. Bubót! Vagy a Vízipókot!

Az idős férfi lehúzta a kislány feje felett, kellő magasságban lévő gépet, az unokája szeme elé. A kislány fülére tette a gép fülhallgatóját. Babrált egy keveset az irányító panelen, majd Emese legnagyobb meglepedésére felcsendült a fülhallgatóban a „Kérem a következőt!” kezdő dallamai.

Az idős férfi lehúzta a saját portálját is és a vezérlőn a híreket állította be. De mielőtt belemerült volna hírek világába, még egy jót mosolygott a székely férfin, aki láthatólag a tízóraiját kezdte elfogyasztani. / Ha már pipázni nem lehetett. /

Gondosan kendőt gyúrt a gallérjába és tett az ölébe, majd a lába melletti csomagból egy nagy karéj kenyeret, vaját, kolbászt, sajtot, zöldpaprikát és vöröshagymát húzott elő. Felesége közben egy félkész sálat kezdett kötögetni.

A férfi udvariasan körbekínálta elemózsiáját, mielőtt belekezdett volna, de mivel senki nem mutatott hajlandóságot vele enni, vállat vont és falatozni kezdett.

A sikló belső terét hamarosan betöltötte a hagyma erős illata. De ez az utazó embereket nem zavarta. Megszokták. A magyarokról különben is mindenki tudta, hogy nagy hagymatermelő és fogyasztó nép.

Másrészt a Királyság egyéb mezőgazdasági termékből sem szorult éppen behozatalra. Mitöbb, a legfrissebb világgazdasági felmérések szerint az elmúlt három évben Magyarország még az örök, baráti vetélytársát, a Lengyel királyságot is megelőzte és Európa vezető agrár országává vált.

A másik, igen komoly iparág, amiben a magyarok a világ élvonalában voltak, a számítástechnika volt. Ezt nem kis részben a világon egyedülálló, nagyon komoly oktatási rendszerének köszönhette az ország.

Az oktatás minden, addigi mértéket, meghaladó reformját gróf Klebenschberg Kuno oktatásügyi miniszter hozta még a XX. század első felében.

Ezt követően az elmúlt 70-80 évben, a Királyságban elérték azt a szintet, hogy a lakosság több mint 50%-a rendelkezett valamilyen felsőfokú végzettséggel.

Sikerágazatnak számított az egészségügy is.

Rengeteg kiváló orvossal rendelkezett az ország. A Föld minden részéről jöttek tanulni a magyar orvosi egyetemekre.

S, bár állandó jelleggel próbálták elcsábíthatni hazánk kutatóorvosait, tudósait más országok, azok kitarítottak hazájuk mellett.

...

Az idős férfi belemerült a hírhálózat műsorába.

Egy kellemes női hang szólalt meg a fülhallgatójából és jelent meg tulajdonosa a képernyőn:

- Köszöntjük! Ön a Magyar Királyi Siklók legfrissebb virtuális híreit láthatja. Ma 2006. november 25-e szombat van. Belföldi híreink.

- Szomorú, de egyben nagy napra ébredt ma Magyarország lakossága. Ma helyezik örök nyugalomra Magyarország 55. királyát, V. Lajost.

Mint tudják, a király nem adhatta át hatalmát még életében fiának, Zoltán hercegnek, aki a hagyományoknak megfelelően kiállta a hercegek próbáját és így jogos trónörökössé vált.

Az elhunyt uralkodó 2007. elejére tervezte volna átadni trónját, ünnepélyes keretek között fiának, de a jó Isten hamarabb színe elé rendelte.

Az állami vezetés, élén gróf Kenderessy Albert kancellárral, a történelmi egyházak vezetőivel, valamint a parlamenti ellenzék vezetőivel határozatot hozott, hogy a király temetését egybekötik az új király koronázási szertartásával.

V. Lajos 51 évesen csatlakozott az égi uralkodókhoz. Régóta tudta az ország, hogy az uralkodó gyógyíthatatlan beteg. Az orvosok csak hosszabbítani tudták életét egy rövid időre. Így azt az örömet még megérte, hogy fia megállta a helyét a hercegi próbán.

...

A próba egy, az egész világon egyedülálló hagyomány volt.

Miután a magyar királyi párnak fia született, a kis herceget ország-világ előtt bemutatták, majd elrejtették Őt a nyilvánosság szeme elől.

Az nyílt titok volt, hogy a kis herceg Esztergomban nevelkedik a középiskola befejezéséig, de nem tudták, hogy vajon ki lehet az, mert soha, egy nyilvános eseményen sem jelent meg.

Magántanárok oktatták, s miután leérettségizett, következett a tulajdonképpeni próba.

Ez azt jelentette, hogy az ifjúnak el kellett hagynia a családot, a várost, ahol felnőtt és önálló életet kellett kezdenie.

Egyetemre kellett járnia / Ő választhatott, minek is akar tanulni. /, majd el kellett helyezkednie egy munkahelyen. Mindezt külső segítség nélkül.

Még a nevét sem használhatta teljes mértékben.

Új iratokat kapott és csak a keresztnéve maradt meg.

Ha sikeresen teljesítette a próbát, visszatérhetett és édesapja lemondott az uralkodásról a fia javára.

Az sem jelentett akadályt, ha esetleg elbukott egy herceg, mert akkor a később született fiútestvér próbálkozhatott.

Ha pedig nem volt más fia a királynak, akkor kivételesen a lánya is próbát tehetett.

Bár erre eddig még nem volt példa.

A próba már több száz évre nyúlt vissza.

V. / „Hagyományteremtő” / Béla király ötlete volt és törvénybe is iktatta 1330-ban. Az ő fia, a későbbi VI. Béla volt az első, aki teljesítette a próbát.

A hercegek rendszerint teljesítették a kitűzött célt.

Csak a XV. században fordult elő egy testvérviszály a próba kapcsán, mely véres polgárháborúhoz vezetett.

A hercegeknek nem volt kötelező nemesi vérből származó párt választaniuk. A próba alatt is találhattak maguknak kedvest és lehetett polgári házból származó is.

A leendő király, Zoltán herceg is ilyen próbán vett részt és sikeresen vette az akadályokat.

Történelem-politológia szakon szerzett diplomát a Magyar Királyi Bölcsészettudományi Akadémián. S, a szerelem is rámosolygott, egyik csoporttársa, Csenge képében.

A lány természetesen semmit nem tudhatott Zoltán „előző” életéről.

Ő úgy tudta, hogy Zoltán szülei egy repülőgép-szerencsétlenségben haltak meg, mikor Zoltán öt éves volt. S, hogy a fiúnak van egy nagybácsikája, Károly bácsi, aki Esztergomban él és ő nevelgette Zoltánt az érettségig.

Csenge kicsit furcsállta ugyan, hogy Zoltán nem nagyon beszél esztergomi rokonáról, s csak telefonon tartották nagyritkán a kapcsolatot, Károly bácsival.

De ezt betudta annak, hogy a fiú és a nagybátyja bizonyára nem szívleli egymást.

Az igazság persze az volt, hogy ez a bizonyos „Károly bácsi” egy idős gróf volt, aki a mentora volt Zoltánnak. Ő volt az egyik magántanára kiskorában és ő készítette fel a herceget a próbára.

A próba alatt a hercegeknek lehetőségük volt kapcsolatot fenntartani a mentorukkal, aki kis koruk óta a hercegek mellett voltak.

A hercegek így tarthatták a kapcsolatot az Udvarral, de ez a kapcsolat természetesen titkos volt.

Zoltán és Csenge egy bérházban találtak albérletet maguknak az egyetem elvégzése után, s szerencséjére állást is szereztek mindketten.

Úgy volt, hogy Zoltán egy gimnáziumban kezd majd oktatni történelmet 2006 őszétől, de a nyáron, egy nap, hirtelen minden megváltozott!

Reggel egy nagy fekete autó, a királyi címerrel az orrán, parkolt le Zoltánék albérlete előtt. A sofőr kiszállt és becsöngetett.

Zoltán már számított erre. Kinyitotta az ajtót. Csenge bentről figyelte az eseményeket.

Igen csak ledöbbsent, mikor a sofőr meghajolt Zoltán előtt és egy apró fekete dobozt adott át neki.

Zoltán kinyitotta dobozt és egy kék köves aranygyűrűt vett ki belőle, valamint egy arany nyakláncot Árpádsávós medállal, mely több mint ezer év óta szállt apáról fiúra az Árpád házi uralkodók között.

Zoltán mosolygott és minden teketória nélkül ujjára húzta a gyűrűt és nyakába tette a nyakláncot. Mintha csak rég nem látott személyes ékszerei lennének.

Közben a szomszédban lakó házinéni és háziúr is kijött az udvarra és ők is érdeklődve figyelték, mi fog történi.

A sofőr ismét meghajolt és megcsókolta Zoltán gyűrűs kezét. Majd az autóhoz ment és kinyitotta az egyik hátsó ajtót.

Egy fekete öltönyös öregember szállt ki belőle, kezében szintén egy fekete doboz volt.

Az öregúr fél térdre ereszkedett Zoltán előtt és ő is megcsókolta a gyűrűs kezét.

Zoltán felsegítette az öregét és átölelte. – Károly gróf! Drága mentorom!

- Fenség! Végre ez a nap is eljött! – Mondta az öreg és felnyitotta dobozt és kiemelt belőle egy arany fejpántot, melynek a közepén a magyar címer volt. Ez volt a magyar hercegek legfőbb jelképe.

Ezután feltette Zoltán fejére és ünnepélyes hangon megszólalt:

- Zoltán herceg! A próbát kiálltad! Az Uralkodó azt a parancsot adta, hogy hívjalak haza téged és Kedvesed Esztergomba!

- Ebben a pillanatban két helyről is csörömpölés hallatszott. Az egyik zaj forrása egy sörösüveg volt, amit a háziúr ejtett ki a kezéből, de észre sem vette, annyira a történetek hatása alatt állt.

A másik zaj Zoltán háta mögött hallatszott. Csenge ejtett ki egy bögrét a kezéből, amit azóta szorongatott, mióta megállt kint a fekete autó.

Zoltán herceg megfordult és mosolyogva megszólította a rémült leányt.

- De Kincsem! Ez volt a kedvenc bögrém!

Szegény lány nagyon meg volt rémülve. Leguggolt és remegő kezekkel szedte össze a bögre darabkáit. Fejében cikáztak a gondolatok. Minden fiatal magyar lány erről álmodott titokban.

Most neki sikerült! Neki! Hercegnő, majd pedig királyné lehet! De mi lesz, ha nem fog kelleni Zoltánnak!

S, az ő jó híre? Amit alig három napja tud, csakis Ő? Az Ő titka! Vajon ahhoz mit fog szólni Zoltán?

Zoltán leguggolt Csenge mellé és megfogta a leány remegő kezeit.

- Kedvesem! Én vagyok az! A te Párod!

- De... De... Én... Én...- Rebegette Csenge.

- Én továbbra is a Te kedvesed maradok! Szeretlek! Eljössz velem Esztergomba? Leszel az én Királynőm? – Kérdezte mosolyogva Zoltán.

- Én... Igen! Igen! – Mondta, most már mosolyogva Csenge.

Károly gróf csak mosolygott és emlékezett. 26 éve, hogy hasonló jelenet részese lehetett, mikor Lajos királyhoz, Zoltán édesapjához hozta a hercegi fejpántot.

...

Az idős úr a siklón tovább figyelte a híreket.

- További belföldi híreink: A legutóbbi parlamenti ülésen az ellenzéki Keresztény – Szociális Párt bírálta a kormányzó- Magyar Konzervatív Párt javaslatát, miszerint Magyarország elutasította az Európai Unió azon kérését, hogy a Forintot váltsa fel az országot az Euróra, az Unió fizetőeszközére.

A kancellár azzal indokolta pártja döntését, hogy mivel a Forint jóval erősebb az Eurónál, ezért komoly gazdasági veszteség érhetné az országot a pénzváltással.

Ismét szigorítottak a médiatörvényen. Jóval több Magyarországról szóló műsort kívánnak készíteni a televíziók, ezzel is mindjobban erősítve a magyarok nemzeti érzelmeit.

Külföldi híreink: Svéd – Lengyel – Német – Finn – Magyar csúcstalálkozót terveznek Helsinkiben, a jövő hónapban.

A találkozó célja a világ vezető gazdasági hatalmainak szorosabb együttműködése.

A csúcstalálkozó után a Finn köztársasági elnök és az új magyar király Varsóba utazik, hogy még szorosabbá fonják a három ország gazdasági kapcsolatát és mély baráti viszonyát.

- Öszentsége XVI. Benedek pápa őszinte részvétét fejezte ki a gyászoló királyi családnak és a magyar nemzetnek.

Ugyanakkor a vatikáni nagykövet a pápa áldását és ajándékait hozza a királykoronázásra.

Öszentsége boldogságának adott hangot amiatt, hogy a magyar nép mélyen vallásos és aktívan részt vesz a hitéletben.

- Nagyapa! Nagyapa! Oda nézz!- Mondta Emese és rázta meg az idős úr karját.

- Az idős úr kikapcsolta a virtuális híreket és unokája ámuló tekintetét látta. A székely férfi láthatóan befejezte a tízóraját és ő is merően nézett kifelé a sikló ablakán. De ugyanígy tett az összes többi utas is. Az idős úr is kinézett az ablakon.

A sikló épp ebben a pillanatban állt meg. Esztergom dél - keleti határfalaihoz értek.

Az egész város a világörökség részét képezte. A világ minden részéről érkeztek ide turisták megcsodálni.

A várost hófehér falak és bástyák határolták körbe.

Nem azért, mintha bármilyen támadástól is kéne tartani /A Magyar királyság a XVI. század óta nem keveredett fegyveres konfliktusba /, hanem ezzel is az előkelőséget sugallták.

A sikló lassan áthaladt az egyik légpárnás átjárón és innentől kezdve egy normál gépkocsi tempójával haladt tovább.

A kislány és mások is, akik még soha nem jártak a Királyvárosban, szinte rátapadtak a sikló ablakaira. A látvány lenyűgöző volt. Az idős úr csak mosolygott.

A légpárnás vasút közelében kis és nagy, főként fehérre festett házak, kastélyok, kis paloták magasodtak.

Mindez nem volt véletlen. Magyarország ezer éves államában mindig is az ország vezető rétege lakott itt. Mivel az utolsó háború, amit a törökök ellen vívott az ország és fényes győzelemmel zárult, már több mint 400 éve volt, hát volt elég pénze és ideje a nemzetnek szépítenie városait. Kevés „átlag” magyar polgár lakott a Királyvárosban. Bár az „átlag” magyar polgár is igen tehetősnek számított más ország polgáraival összehasonlítva.

Mindez annak köszönhető, hogy az Angol királyság után, másodjára Magyarországon vezették be az új polgárjogi törvényeket a XVII. században, s váltotta fel a feudalizmust az alkotmányos monarchia, mely mindmáig jól működött.

Idővel az ország is egyre gazdagabb lett és a XX. század elejére a lakosság adóterhe szinte a nullára csökkent.

Visszatérve Esztergom történetére: Az alkotmányos monarchia rendszerének létrehozását követően, 1660-ben a frissen kinevezett kancellár a parlamenttel együtt az akkori Budára költözött.

A király azonban Esztergomban maradt. Így alakult ki az a máig is tartó helyzet, hogy az országnak lényegében két központja van: A politikai és gazdasági központ Budapest, az állami és egyházi vezetés székhelye Esztergom.

Az 1950-es évek erdősítési törvénye itt is jól megmutatkozott. A város épületei között mindenütt hatalmas fák magasodtak. Mintha a város egy kisebb erdőbe lenne beépítve.

Az ember bárhová nézett pompát és fákat látott.

De ami teljes mértékben lekötötte a siklón először érkezők figyelmét, két építmény volt.

Az egyik a Bazilika, az ország legnagyobb keresztény temploma a város közepén. A másik a királyi kastély, az uralkodó lakhelye, a város keleti részén, a legmagasabb hegyén.

A középkorig a király a Bazilika helyén álló várban lakott, de mikor létrejött az új rend és a kancellár Budára költözött, az akkori király - V. / „Alkotmányozó” / Imre a város legmagasabb pontján belekezdett egy mesébe illő kastély építésébe, ami közel 60 évig tartott és hatalmas összegeket emésztett fel.

Miután a kastély elkészült a királyi család oda, míg Magyarország bíborosa és az egyházi vezetés a régi várba költözött.

Az Egyház jelentős átalakításokat végzett az épületen és a XIX. század második felében felépült az esztergomi Bazilika is.

...

A sikló megérkezett a végállomásra.

- Esztergom Déli pályaudvar. Köszönjük, hogy utasaink velünk utaztak!- mondta a kellemes női hang a hangszórókból.

A tömeg egyszerre tódult kifelé a siklóból a pályaudvarra.

- Nagyapa! Gyere, menjünk mi is!

- Várj, még! Van még bőven időnk! Megvárjuk, míg a tömeg levonul.

A székely pár is összeszedte a csomagjait.

- Nagyon örülök, hogy találkoztunk! Aztán vigyázzanak erre a szép kislányra! - Mondta a székely asszony és megsimogatta Emese fejét.

A székely férfi kezét nyújtott az idős úr felé. – Osztán', ha a jó Isten mögsegít, tán találkozunk még ebben az életben.

- Úgy legyen! – Válaszolta mosolyogva az idős úr és kezét rázott az erdélyi férfival.

- Meg osztán' az Úr bizonyára fog bennünket látni, mikor a Királydombot készítjük.

- Ígérem, majd figyelek! – Mondta az idős férfi.

A székely házaspár kiszállt a siklóból és csatlakozott a székely küldöttséghez. A tömeg megindult a városi földalatti hálózat felé.

- Mi is földalattival megyünk, Nagyapa?

- Nem. Mi mással fogunk utazni.

Az idős úr és unokája is leszállt a siklóról.

Az esztergomi Déli pályaudvar majdnem olyan nagy volt, mint a budapesti pályaudvarok.

A Délin kívül volt még Északi pályaudvara a városnak, a Duna északi oldalán lévő részében és volt egy Nyugati pályaudvara is.

Kellett is, hiszen tömegek érkeztek szinte minden nap a városba megcsodálni azt.

Az idős úr és a kislány átsétáltak a pályaudvar gyorssávján és egy tágas térre érkeztek.

- Nézd csak! Ott van a mi járművünk! – Mondta mosolyogva az idős úr.

- Apa! Apa! – Kiáltotta a kislány és rohant az egyik parkoló kocsira felé, amely mellett az édesapja álldogált.

Az idős úr is odaért a kocsinhoz.

- Jól utaztak Apus?- Kérdezte a fiatalember.

- Nekem egy kicsit gyors volt! – Mondta az idős úr.
- Tudom! Tudom! IX. István idején bezzeg... - Mondta nevetve a fiatalember.
- Úgy is van! – Mondta morogva az idős úr.
- Na, szálljanak be Apus, indulunk!

Elindultak az autóval a királyhegy felé. A közlekedési lámpákat kikapcsolták, csendőrök irányítottak aznap az esetleges dugók elkerülése végett.

A kislány továbbra is a kitárulkozó esztergomi pompát figyelte a kocsiból.

Ahogy emelkedett a hegyoldal, egyre szebb és egyre nagyobb épületek bontakoztak ki a fák közül, és persze egyre közelebb került a meseszép királyi kastély is.

Hamarosan egy hegyoldalba vájt parkolóba érkeztek.

- Na! Innentől gyalog megyünk mi is. - Mondta a fiatalember.
- Hú! Milyen sok ember! – Mutatott a hatalmas várakozó tömegre a kislány.

Kiszálltak a kocsiból és megindultak a tömeg szélén lévő kis úton felfelé a hegyoldalon.

A kastély alatti hegyoldal messziről úgy látszott, mintha fekete lenne – rengeteg feketébe öltözött ember jött el leróni kegyeletét az elhunyt király előtt.

Emese szülei, mivel az Udvarnál dolgoztak, a kastély tövéből, a többi Udvari dolgozó mellől nézhették végig a temetéssel egybekötött koronázás ünnepségét.

Mikor édesanyját meglátta, Emese gyorsan a karjaiba rohant.

- Minden rendben volt az utazás alatt Apa? - Kérdezte a fiatal nő.
- Igen, jó kislány volt. – Mondta mosolyogva az idős férfi.
- Pár perc és véget ér a Kastély templomában a gyászmise és kihozzák a koporsót. – Mondta Emese édesapja. – Nézd, Emese! Ott készítik a Királydombot.

S, valóban. A hegyoldal szélén egy kisebb népviseletbe öltözött tömeg szórt éppen földet egy díszes urnából, egy tekintélyes földkupacra.

Mögöttük további népviseletbe öltözött csoportok vártak arra, hogy ők is kiürítsék urnáikat.

- Mi az a Királydomb, Apa?
- Látod azokat az embereket?
- Igen.
- S, látod, hogy földet szórnak ki az urnákból?
- Igen.

- Mikor majd megkoronázták a királyt, felszáll egy szép lóra és fellovagol arra a dombra. Az a domb különleges földből készült. Minden vármegye hozott magával egy urnányi földet.

Mikor a király fellovagol rá, az azt fogja jelképezni, hogy Ő uralkodik a Magyar Királyság összes földje felett.

- Nézd, Nagyapa! Ott az a néni és bácsi, akikkel együtt utaztunk!
 - Igen. Látod, most az ő csoportjuk önti épp a földet a dombra.
- Ebben a pillanatban harsonák szólaltak meg, olyan hangosan, hogy a jelenlévők akaratlanul is összerendeztek.

Azokon a férfiakon, akiken sapka volt, most mind levették.

Lassan felhúzták a királyi kastély hatalmas kapujának rácsait és megindult kifelé az ünnepi gyászmenet.

Kispapok tömege haladt elöl, akik folyamatosan tömjéneztek.

Mögöttük papok haladtak szép rendben.

A menet közepén haladt a király díszőrsége. Ők fogták közre és vitték a nyitott koporsót, melyben az elhunyt király, V. Lajos feküdt.

A király fején ott volt a Szent Korona.

A díszőrség mögött haladt Magyarország bíborosa és a pápai nagykövet, mögöttük pedig a királyi család: az özvegy: Katalin királyné, Zoltán herceg és jegyese Csenge hercegnő, az idős IV. Lajos – Zoltán herceg nagyapja, valamint Ildikó hercegnő, Zoltán herceg húga.

Mögöttük hosszú tömött sorokban jöttek lassan a magyar előkelőségek: A kancellár, a Kormány miniszterei, grófok és bárók. Valamint más országok meghívott vezetői.

Megjelent a Lengyel és Angol király, a Finn köztársasági elnök, és más országok vezetői.

Akik nem jöttek el, mind részvétüket fejezték ki, a világ minden tájáról.

A gyászmenet megérkezett ahhoz a helyhez, amit a megboldogult király még életében kijelölt örök nyughelyéül.

Hosszú időn át a Bazilika kriptájába temették a Magyar királyokat. Az elmúlt 80-100 évben kezdték kérni az uralkodók, hogy a kastély melletti hegyoldalon temessék el őket.

Folytatódott a temetés, melyet a bíboros és a pápai nagykövet közösen celebrált latin nyelven.

A magyarok jelentős része értett latinul, mert szép nyelvnek tartották, és sokan megtanulták.

Természetesen az ilyen hatalmas események levezénylésének nyelve is mindig a latin volt, tartva a régi hagyományokat.

Mielőtt a koporsót a sírgödör fölé helyezték a bíboros óvatosan levette az elhunyt király fejéről a szent koronát és egy díszpárnára helyezte.

Ezután lecsukták, és végső helyére eresztették a koporsót.

A gyászzene eddig a pillanatig folyamatosan szólt. Most azonban csend telepedett a tájra.

Most következett a szertartás második része.

A magyar királykoronázás normális esetben merően máshogy nézett ki.

A trónörökös herceg a városon kívülről érkezett gyalog és megállt a város egyik kapujánál, ahol a város egyik óriási kulcsát Esztergom polgármestere nyújtotta át neki.

Azzal nyitotta ki a kaput, s ekkor megszólaltak a város harsonái.

Az ünneplő tömeg a kaputól egészen a Bazilikáig hömpölygött végig, körülvéve a kiválasztott útvonalat.

A herceg gyalog menetelt végig Esztergom utcáin és az ujjongó emberek virágszirmokat szórtak a lába elé. Így vonult a Bazilikáig.

A koronázási ünnepséget mindig a Bazilikában tartották.

De a mostani sajnos, szomorú kivételnek számított.

A tömeg csendben figyelte az eseményeket.

A bíboros és a pápai nagykövet a herceg elé állt. Olyan helyen voltak, hogy mindenki jól láthatta őket. Minden szigorú koreográfia szerint történt.

Magyarország kancellárja, aki a kezében fogta a királyi palástot, a bíboros mellé állt és ekkor három pap odahozta a koronázási kellékeket.

Ekkor a bíboros megkezdte a koronázási szertartást.

Zoltán herceg letérdelt a bíboros elé, aki latinul folytatta a ceremóniát.

- Princeps Zoltan! Visne a pietate Domini Dei Omnipotentis Sanctae Trinitatis fidem defendere et protegere? / Zoltán herceg! A mindenek felett uralkodó Szentháromságos Atyaisten kegyelméből, akarod-e Magyarország hitét óvni és védelmezni? /- Kérdezte a bíboros.

- Volo! / Akarom! / - Válaszolta a herceg.

Ekkor a bíboros az egyik pap által tartott díszpárnáról levette az Országalmát és a Herceg bal kezébe tette.

- Princeps Zoltan! Visne a pietate Domini Dei Omnipotentis Sanctae Trinitatis Hungariam a hostibus omnibus defendere et protegere? / Zoltán herceg! A mindenek felett uralkodó Szentháromságos Atyaisten kegyelméből, akarod-e Magyarországot vezetni és megóvni minden ellenségtől? /

- Volo! / Akarom! /

Ekkor a kancellár a herceg vállára terítette a királyi palástot. A bíboros pedig a herceg kezébe helyezte Magyarország Jogarát.

- Princeps Zoltan! Ego Igitur auctoritate a Doe Patre, Jesu Christo, Sancto Spirituque recepta Regem Hungariae corono! / Zoltán herceg! A teremtő Atya, Jézus Krisztus és a Szentlélek kegyelméből rám ruházott hatalmamnál fogva én Magyarország királyává koronázlak téged! / Ekkor a pápai nagykövet levette a herceg fejéről a hercegi fejpántot és megkenté a herceg fejét megszentelt olajjal.

Ezután a bíboros a herceg fejére helyezte a Szent Koronát.

A bíboros megkérte a királyt: Lege nomen! / Válassz nevet Felség! /

A király csendben felelt: Vocate Colomanum. / Kálmánnak hívjatok. /

A pápákhoz hasonlóan a magyar királyok is új nevet vettek fel, mikor megkoronázták őket.

A király felállt, míg a bíboros a csendben figyelő nép felé fordulva így szólt:

- Gaude populus Hungariae! Habes Regem novum: Colomanus V. (quintum)! /Magyarország népe örvendj! Új királyod: V. Kálmán! /

A nép hatalmas éljenzéssel fogadta új királyát.

Csenge hercegnő, aki Katalin anyakirályné mellett állt, a könnyeivel küszködött boldogságában.

S, míg a király felszállt az elővezetett paripára és fellovagolt a Királydombra a nép

örömujjongása közepette, s belekezdett a himnusz éneklésébe, Ő csak egy dologra tudott

gondolni. Arra, amit rajta kívül más még nem tudott és a király is csak aznap fogja megtudni.

Azt, hogy pár hónap múlva világra jön a Trónörökös.

Függelék

A Magyar királyok névsora Kr. u. 1000-2006:

I./ Szent / István / 1000-1038 /

/ Orseolo / Péter / 1038-1041 /

/ Aba / Sámuel / 1041-1044 /

/ Orseolo / Péter / 1044-1046 /

I. András / 1046-1060 /

I. Béla / 1060-1063 /

Salamon / 1063-1074 /

I. Géza / 1074-1077 /

I. / Szent / László / 1077-1095 /

I. / Könyves / Kálmán / 1095-1116 /

II. István / 1116-1131 /

II. / Vak / Béla / 1131-1141 /

II. Géza / 1141-1162 /

III. István / 1162-1172 /

II. László / 1162-1163 / (Ellenkirály)

IV. István / 1163-1165 / (Ellenkirály)
III. Béla / 1172-1196 /
I. Imre / 1196-1204 /
III. László / 1204-1205 /
II. András / 1205-1235 /
IV. / „Tatárűző” / Béla / 1235-1270 /
V. István / 1270-1272 /
IV. László / 1272-1290 /
III. András / 1290-1301 /
VI. István / 1301-1320 /
V. / „Hagyományteremtő” / Béla / 1320-1342 /
VI. Béla / 1342-1368 /
II. Imre / 1368-1391 /
IV. András / 1391-1415 /
III. Géza / 1415-1439 /
II. Kálmán / 1439-1463 /
Kr. u. 1463-1464: Trónviszály III. Imre és az ellenkirály: V. András (nem törvényes) között.
III. Imre / 1463-1485 /
I. Mihály / 1485-1508 /
I. Lajos / 1508-1532 /
V. László / 1532-1555 /
I. / „Törökverő” / Endre / 1555-1579 /
II. / „Diadalmas” / Mihály / 1579-1602 /
IV. Imre / 1602-1624 /
VII. István / 1624-1648 /
V. / „Alkotmányozó” / Imre / 1648-1671 /
III. / „Építész” / Kálmán / 1671-1695 /
II. Lajos / 1695-1719 /
IV. Géza / 1719-1743 /
III. Mihály / 1743-1767 /
IV. Mihály / 1767-1790 /
IV. Kálmán / 1790-1808 /
V. / Szent / Mihály / 1808-1830 /
II. Endre / 1830-1853 /
VI. Imre / 1853-1876 /
III. Endre / 1876-1897 /
VIII. István / 1897-1919 /
IX. István / 1919-1940 /
III. / „Természetvédő” / Lajos / 1940-1961 /
IV. Lajos / 1961-1985 /
V. Lajos / 1980-2006 /
V. Kálmán / 2006- /